

Projekt 1. osoby

Výstavný súbor

Čas je relatívny pojem, ktorý niekedy nekorešponduje s ľudským vnímaním situácií a preto si človek nestihne uvedomiť všetky subtílné aspekty, ktoré robia daný moment tak výnimočný. Pohotovú zachytenie týchto intuitívne zvláštnych okolností tvorí prvú fázu projektu. Osobitosť samotného komponovania záberov spočíva v inšpirácii maľbou Edwarda Hoppera či Caspara Davida Friedricha. Odzrkadľuje sa najmä realistickou snovosťou, časovou neurčitou, ale taktiež sa prejavuje v citlivosti na vnímanie svetla a potenciálnej kompozície. Najdôležitejšia je avšak atmosféra situácií, ktoré sa javia na prvý pohľad príliš banálne pre zachytenie.

Druhá fáza projektu je dozrievanie. Každá fotografia potrebuje individuálne prostredie a neurčitý čas na kryštalizáciu. Niektoré si žijú vlastným životom na blogu, iné odpočívajú v útrobach pevného disku. Čas vymazáva prvotné nadšenie zo situácie a vytvára prostredie pre voľnejšiu interpretáciu obrazu na základe čistých vizuálnych prvkov. Samé o sebe sú síce plnohodnotné fotografie, no pravý význam sa ukáže až v tretej fáze. Medzi tým ale neupadajú do zabudnutia. V podvedomí sa rodia asociácie s novo vytvorenými obrazmi, pretože prvé dve fázy sa dejú konštantne a neustále.

Po dozretí sa ukážu rôzne skryté súvislosti a prvky, ktoré robili daný moment výnimočný, no nebolo možné ich spozorovať a pomenovať. Tretia, najzásadnejšia fáza, spočíva v asociatívnom komponovaní naprieč žánrom a dobou vytvorenia. Dozreté fotografie sú pripravené na doplnenie o druhotné významy. Ľahký oblak osvetlený búrkovým bleskom vedľa obrazu hory nadobúda vážnosť a jeho primeranú ťažkosť, pričom samotnú zasneženú horu susediaci oblak nadnáša, čím sa dostáva harmónia do oboch fotografií. Rybky plávajú vo vode, ktorá sa neligoce, ale inde sú rozsypané jagavé glitre na suchej zemi. Akoby niekto tie blišťavé prvky preniesol v čase a priestore z obrazu do obrazu.

Tento projekt, založený na práci s vlastným archívom, je jeden neukončený experiment v ktorom sa zamýšľam nad zmenou významu v rámci kontextu každej fotografie, ktorú som kedy vytvorila.

Katalóg nepohodlných póz

Katalóg

Nápad pochádza z jedného výletu, keď som si z únavy ľahla na veľmi úzku parapetu okna. Samozrejme som spadla ako vreco zemiakov. Vtedy ma napadlo, že je vlastne ukrutne málo takých polôh, v ktorých sa človek cíti pohodlne.

Pôvodným zámerom bolo teda nainscenovať náročné polohy, v ktorých človek len krátko vydrží. Nemala som žiadny podklad, väčšinu som vymyslela až vo chvíli fotenia. Postavu som tiež skúsila poskladať do najkompaktnejšieho rozmeru. Pri tomto skladaní model strácal rovnováhu. Práve tieto rozhodujúce okamžiky pred prevalením boli tie, ktoré ma najviac zaujali, preto som sa ich snažila umelo znova nainscenovať.

Katalóg po spracovaní pripomínal protiklad jóga príručke, kde ani prostredie, ani oblečenie nie sú úplne vhodné. Práca sa čiastočne inšpirovala aj klasickým fotením tela a to formou svietenia, obsahu ale rovnako sa voči nemu aj vymedzuje.